

om 4 β . Man kunde sige, at dette er maa-
ske alligevel en betydelig Sum; nei, det er
det dog ikke. Disse 4 β ville jo, forsaavidt
man vil tage Hensyn til Statens Bidrag, som
man her nærmest skulde have for Die, vinde
ind til 2 β , og disse 2 β vilde for hele
Landet, naar man antog, at samtlige Skole-
fond vilde gjøre Brug af dem, ikke komme
til at beløbe sig til Mere end 9,000 Rd.
Dette er under Forudsætning af, at samtlige
Skolefond vilde benytte denne Forhøielse af
4 β , men det er der naturligtvis ikke nogen-
sombestemt Sandsynlighed for, og det forekommer
mig da, at det dog virkeligt, naar Taler er om
Noget, der dog har en vis Betydning for Skole-
væsenet, vilde være heelt underligt, om dette
Beløb skulde, hvad dets Størrelse angaaer,
komme i mindste Betragtning. At nu heller
ikke et saadant Beløb af 2 β eller 4 β i og
for sig kan betragtes som noget stort ved en
Rigning paa Hartkornet, synes mig blandt An-
det ogsaa meget bestemt at fremgaae af en
Bestemmelse, der indeholdes i selve Landcom-
munaloven af 6te Juli 1867, hvori der fin-
des den i dette Forhold ganske mærkelige Be-
stemmelse, at man overhovedet ikke kan ligue
mindre Summer paa Hartkornet end 8 β halv-
aarligt, det vil altsaa sige, at disse omtalte
2 β eller 4 β ere saa smaa Beløb, at de
ikke engang kunne lignedes som selvstændige Be-
løb; de maatte hvis dette skulde skee, sættes
op til en Størrelse af 16 β aarligt. Dette
synes mig dog virkeligt at vise, at det er en
forholdsviis meget ringe Ting, hvorom der her
er Spørgsmaal. Naar man nu dernæst seer
hen til, at dette forhøiede Bidrag efter den
Bestemmelse, der er givet i det Følgende af
Loven, jo først vil komme frem gennem en
ligestrem Anvendelse af bestemt normerede Ud-
gifter, hvoraf nogle endogaa ere fastslaaede
med Hensyn til deres Beløb, nemlig Alders-
tillæg og andre Udgifter, som nødvendigen
følge af Lovens Bestemmelser om Pensionerin-
gen, saa forekommer det mig, at der er saa
meget mindre Grund til at gjøre nogen For-
andring i den Henseende, og jeg finder der-
næst, at det vilde være saameget mere under-
ligt at gjøre det, naar man da skulde være
nødsaget til selv i denne lille Lov at komme

med en Undtagelse for et enkelt Amt — nem-
lig Ringkjøbing Amt, til hvilket man dog vil
give disse fameuse 4 β — især da man veed,
at der er ikke eet, men flere Amter, der staae
paa Nippet til at komme i samme Kategori.
Dette gjælder allerede, som oplyst i Udvalgets
Betænkning, om et Par Amter og kan meget
snart komme til at gjælde om flere. Jeg
skulde derfor ønske, at man i Henseende til
dette Punkt vilde følge Udvalgets Fleertals
Anskuelse. — Med Hensyn til det andet Punkt,
som angaaer Beregningen af Udgifterne, som
skulle kunne afholdes af Statskassens Bidrag,
da er det jo nu forklaret os af den ærede
Ordfører for Fleertallet og ogsaa af den ærede
Ordfører for Mindretallet, hvori dette Bidrag
bestod, men i den Henseende er altsaa Ord-
føreren for Fleertallet enig med den Anskuelse,
som Landsstinget og Ministeriet har fastholdt,
og han har allerede antydet, hvad der ogsaa
forekom mig at være den væsentligste Grund,
at det maa siges at være i og for sig det
Naturligste og Hensigtsmæssigste, at, naar det
er overladt den vedkommende communale Sty-
relse at tage Beslutning om forskellige og det
meget forskellige og forskjelligartede Diemed,
medens der derimod er andre Diemed,
som med en vis Nødvendighed ere paalagte
den — da er det ganske naturligt, siger jeg,
at, forsaavidt Staten træder hjælpende til, træ-
der den til med Hensyn til de Diemed, som
paahvile Kommunen med Nødvendighed, og
overlader derimod den communale Autoritet al
mulig Frihed med Hensyn til Bestemmelsen
af den Anvendelse, som den vil gjøre af de
Midler, der forøvrigt ere henlagte under den.
Nu vil man sige, at, saaledes var det ikke
vedtaget i Loven af 8de Marts 1856, og
dertil vil jeg da svare, at, skjøndt denne Lov
er en Lov, som jeg har en vis Kjærlighed til,
da det var en af de første Love, som kom
frem i mit tidligere Ministerium, saa vil jeg
ikke paastaae, at den er fejlsfri, hvilket vel og-
saa vilde møde Modsigelse her, men selv om
den var nok saa god, kunde der ikke være
Noget til Hinder for, at man i enkelte Punk-
ter kom til den Erkjendelse, at man kunde
komme til en anden Ordning, der var natur-
ligere og hensigtsmæssigere. Men dette beho-